

การพิสูจน์เจตนาในทางอาญา

นายสุเมธ ก่ำพลรัตน์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคำหลักสูตรปริญญานิติศาสตรมหาบัณฑิต

ภาควิชานิติศาสตร์

บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

พ.ศ. ๒๕๖๓

ISBN 974 - 563 - 504 - 9

011514

i 18089030

PROOF OF CRIMINAL INTENTION

Mr. Sumate Kamponrat

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the degree of Master of Laws

Department of Law

Graduate School

Chulalongkorn University

1984

หัวข้อวิทยานิพนธ์
โดย
ภาควิชา
อาจารย์ที่ปรึกษา

การพิสูจน์เจตนาในทางอาญา
นายสุเมธ ก่ำพลรัตน์
นิติศาสตร์
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิรัตน์ เพ็ชรศิริ

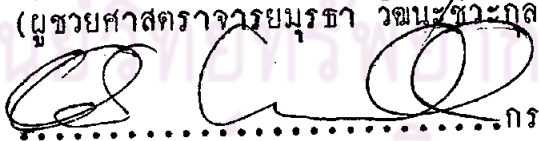
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัย
เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าตามหลักสูตรปริญญาโทบัณฑิต

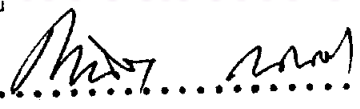

.....คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.สุประคิษฐ์ บุณนาค)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์จตุร กุลบุศย์)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์มรุตธา วัฒนระชากุล)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ อภิรัตน์ เพ็ชรศิริ)

.....กรรมการ
(ดร.คณิต ฒ นคร)

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตัวชอวิทยานิพนธ์	การพิสูจน์เจตนาในทางอาญา
ชื่อนิสิต	นายสุเมธ ก่าพลรัตน์
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิรัตน์ เพ็ชรศิริ
ภาควิชา	นิติศาสตร์
ปีการศึกษา	๒๕๒๒

บทคัดย่อ

เจตนาเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งในระบบกฎหมายอาญาปัจจุบัน ซึ่งจะต้องพิสูจน์ให้ได้อย่างปราศจากความสงสัยว่าจำเลยมีเจตนาในการกระทำผิดจริง จึงจะลงโทษจำเลยได้ แต่โดยที่เจตนาเป็นสิ่งที่อยู่ภายในจิตใจจำเลย ซึ่งผู้อื่นไม่สามารถหยั่งรู้ได้แน่ชัด การพิสูจน์เจตนาจึงทำได้เพียงเสนอพยานหลักฐานเกี่ยวกับการกระทำและข้อเท็จจริงแวดล้อม แล้วให้ศาลอนุมานคาดคะเนเอาจากพยานหลักฐานเหล่านั้นตามที่กล่าวกันว่า กรรมเป็นเครื่องชี้เจตนา ดังนั้นเจตนาตามที่ศาลกล่าวอ้างในการพิพากษาลงโทษทุกวันนี้ แท้จริงแล้วก็คือสิ่งที่ได้จากการใช้ดุลพินิจคาดคะเนเอาจากพยานหลักฐานชนิดดังกล่าว สิ่งนั้นจึงอาจเป็นเจตนาที่แท้จริงของจำเลยหรือไม่ก็ได้

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จึงเป็นการค้นคว้าเพื่อหาหลักเกณฑ์การใช้ดุลพินิจของศาลในเรื่องดังกล่าว ซึ่งหมายถึงหลักเกณฑ์และวิธีการพิสูจน์เจตนาทั้งในศาลต่างประเทศและศาลไทย พร้อมทั้งวิเคราะห์ปัญหาที่เกิดขึ้นจากการพิสูจน์เจตนาในศาลไทย แนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าว ตลอดจนนำเสนอวิธีการสมัยใหม่ที่นำมาใช้ในกระบวนการพิสูจน์เจตนา ทั้งนี้ โดยทำการวิจัยจากหลักฐานคำราราษาต่างประเทศและภาษาไทย

จากการวิจัยพบว่าวิธีการพิสูจน์เจตนาในปัจจุบันนั้นยังไม่มีวิธีใดที่ดีไปกว่าการพิสูจน์จากพยานหลักฐานดังกล่าวข้างต้น แม้จะปรากฏว่ามีการคิดค้นวิธีการสมัยใหม่ต่าง ๆ เพื่อค้นหาสภาพจิตใจภายในที่แท้จริง เช่น การใช้เครื่องจับเท็จ การใช้ยาฉีดบางชนิดเพื่อให้พูดความจริง หรือการสะกดจิต แต่วิธีการดังกล่าวก็ยังไม่แน่นอนว่าจะใช้ได้ผลจริง และยังถือว่าขัดต่อหลักสิทธิมนุษยชนอีกด้วย ดังนั้น โดยทั่วไปจึงไม่มีการยอมรับวิธีการดังกล่าว อย่างไรก็ตาม วิธีการพิสูจน์เจตนาจากพยานหลักฐานในศาลไทยก็มีปัญหาเกิดขึ้นหลายประการ ปัญหาประการแรกคือ การอนุมานเจตนาของศาลในบางคดียังไม่เป็นบรรทัดฐานแน่นอนซึ่งส่งผลกระทบต่อให้การลงโทษทางอาญาเป็นไปอย่างไม่แน่นอน ขึ้นอยู่กับดุลพินิจตามอำเภอใจของศาล เช่นนี้ทำให้ไม่อาจบรรลุวัตถุประสงค์ของการลงโทษทางอาญาได้ ปัญหาประการที่สองคือหลักกฎหมายที่ศาลนำมาใช้เป็นดุลพินิจอนุมานเจตนา นั้นเป็นหลักกฎหมายของระบบกฎหมายที่แตกต่างกันไปจากระบบกฎหมายไทย ทำให้การอนุมานเจตนาผิดพลาด หรือให้เหตุผลในคำพิพากษามผิดพลาดไปจากหลักเจตนาตามกฎหมายไทย ปัญหาประการที่สามคือพยานหลักฐานที่ใช้ในการอนุมานเจตนาอาจผิดพลาดคลาดเคลื่อนไปจากความเป็นจริงด้วยเหตุต่าง ๆ เช่น การให้การเท็จ ความบกพร่องของประสาทรับความรู้สึก หรือความลืมเลือน เป็นต้น ทำให้การพิสูจน์เจตนาเกิดความผิดพลาดไปด้วย และปัญหาประการสุดท้ายคือ พนักงานอัยการไม่มีอำนาจในการเก็บรวบรวมพยานหลักฐาน

เพื่อพิสูจน์เจตนาได้ด้วยตนเอง ทั้ง ๆ ที่เป็นผู้มีหน้าที่โดยตรงในการเสนอพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์เจตนา ทำให้พยานหลักฐานในบางคดีไม่เพียงพอแก่การพิสูจน์เจตนา

สำหรับแนวทางในการแก้ไขปัญหาประการแรกนั้น ผู้เขียนเห็นว่า ศาลควรยึดถือแนวการอนุมานเจตนาในคดีก่อนเป็นหลักให้แน่นอนลงไปเพื่อบรรลुวัตถุประสงค์ในการลงโทษทางอาญา ส่วนปัญหาประการที่สองนั้นเห็นว่า ศาลควรละทิ้งแนวการอนุมานเจตนาที่ใช้หลักกฎหมายตามทฤษฎีคอมมอนลอว์ โดยใช้ทฤษฎีซีวิลลอว์อันเป็นทฤษฎีที่สอดคล้องกับระบบกฎหมายอาญาของไทยเป็นหลักในการอนุมานเจตนา ในปัญหาประการที่สามควรแก้ไขโดยจัดให้มีการอบรมวิชาจิตวิทยาพยานหลักฐานและการวินิจฉัยชี้แจงนำพยานหลักฐานแก่ผู้พิพากษาทั่วไป และปัญหาประการที่สี่สมควรแก้ไขโดยให้พนักงานอัยการมีอำนาจสอบสวนหาพยานหลักฐานด้วยตนเองได้โดยไม่ต้องอาศัยพนักงานสอบสวนเฉพาะในกรณีที่ได้พิจารณาส่วนการสอบสวนของพนักงานสอบสวนแล้ว เห็นว่าพยานหลักฐานไม่เพียงพอแก่การพิสูจน์เจตนา

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Thesis Title Proof of Criminal Intention

Name Mr. Sumate Kamponrat

Thesis Advisor Assistance Professor Apirat
Petchsiri, Ph.D

Department Law

Academic Year 1983

ABSTRACT

In criminal law today, intention is still accepted as an essential element of a crime. Accordingly, intention to commit crime shall be proved beyond reasonable doubt before criminal conviction. However, being in a defendant's mind, intention can not be precisely revealed by any other means except by the defendant's voluntary confession. Therefore, general practice to ascertain intention other than confession is to infer from the indirect evidence generated by the defendant's overt acts and relating circumstances presented in the court. In effect, such inference is in fact the exercise of the judge's discretion in evaluating and surmising those kinds of evidence. The outcome of such process--whether it may

be the actual intention of the defendant or not is quite arbitrary.

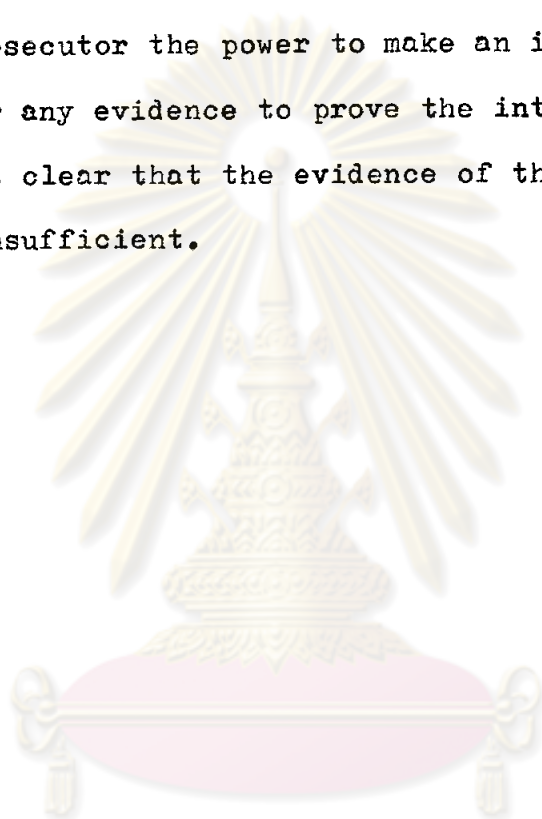
This thesis, therefore, researches and analyses the rules of how judges exercise their discretion : the rules and the methods of proving criminal intention in Thailand and in foreign court, the modern scientific methods of proof in Thai court. Documentary research of Thai and foreign sources is conducted.

It is found from the research that, in present, there is still no other method of proof of criminal intention better than proof from these kinds of evidence afore mentioned. Though there are some modern methods invented to look into the state of mind, such as lie-detector, truth serum or hypnosis, they are not generally approved because their results are still in doubt and it is often held that the use of them violates human rights principles. In Thai court, there are several problem concerning the method of ascertaining criminal intention from evidence. The first problem is that the inference of intention in some cases is oscillatory depending on the deliberate discretion of each judge. The second problem is, in the inference

of intention, the court applies the legal theory different from the criminal law theory accepted in Thailand. This causes the wrong inference of intention or else the wrong reason in judgement. The third problem concerning the validity of fact-finding process. The process clearly subjects to bias, faulty memory, perjury, etc., thereby it affects the accuracy of such inference. And the last problem is that the public prosecutor does not have the power to collect evidence other than what has presented by the inquiry official; this causes insufficient evidence, in some cases, to substantiate proof of intention.

From the writer's point of view, the solution of the first problem is that the court should hold the inference of intention of the preceding cases as precedent in order to reach the purpose of criminal punishment. To solve the second problem, the court have to abandon the concept of common law theory in some cases and be generous to accept the civil law theory as a rule of inference. The third problem can be solved by training judges in the use of psychological evidence

and the systematic evaluation of evidence. Together the Criminal Procedure Code should be amended to give the public prosecutor the power to make an inquiry and search for any evidence to prove the intention, provided it is clear that the evidence of the inquiry official is insufficient.

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กติกกรรมการประกาศ

ในการเขียนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิรัตน์ เพ็ชรศิริ ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ในการที่ท่านได้ให้ความอนุเคราะห์แก่ผู้เขียน อันได้แก่การตรวจแก้ไขวิทยานิพนธ์ให้คำแนะนำและแนวความคิดทางวิชาการ ตลอดจนแนะนำตำราและเอกสารอ้างอิงต่าง ๆ

ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์อันประกอบด้วย ผู้ช่วยศาสตราจารย์จุกา กุลบุศย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์มรธา วัฒนะชีวะกุล ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อภิรัตน์ เพ็ชรศิริ และ ดร.คณิต ฒ นคร ในการที่ท่านเหล่านั้นได้กรุณาตรวจสอบและแก้ไขเพิ่มเติมทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ถูกต้องสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ ดร.รองพล เจริญพันธุ์ และท่านอาจารย์แสง บุญเฉลิมวิภาส ที่ได้กรุณาเสริมสร้างแนวความคิดที่เป็นประโยชน์ในการเขียน ตลอดจนแนะนำให้ยืมตำราอ้างอิงต่าง ๆ

และท้ายที่สุดอันจะละเว้นเสียมิได้ ผู้เขียนขอขอบพระคุณคุณสุรศรี ชุมสมาน ผู้พิมพ์วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ที่ได้กรุณาเสียสละเวลาและใช้ความระมัดระวังเป็นพิเศษทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จเป็นเล่มอย่างถูกต้องเรียบร้อยแต่อย่างไรก็ดี หากมีข้อผิดพลาดประการใด ผู้เขียนขอรับผิดขอแต่ผู้เดียวและกราบขออภัยล่วงหน้ามา ณ ที่นี้

บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ช
กิตติกรรมประกาศ	ฅ
บทนำ	จ
บทที่	
๑. ทฤษฎีความรับผิดชอบทางอาญาว่าด้วยเจตนา	๕
๑. ความเป็นมาทางประวัติศาสตร์และความหมายของเจตนา	
๑.๑ ความหมายของเจตนาในระบบกฎหมายคอมมอนลอว์ ...	๕
๑.๒ ความหมายของเจตนาในระบบกฎหมายซีวิลลอว์	๕
๑.๓ ความหมายของเจตนาในประเทศไทย	๑๔
๒. เปรียบเทียบความหมายของเจตนาในระบบกฎหมาย	
คอมมอนลอว์และซีวิลลอว์	๑๘
สรุป	๒๐
๒. หลักเกณฑ์การพิสูจน์เจตนา	๒๑
๑. ศาลต่างประเทศ	
๑.๑ ฝ่ายใดมีหน้าที่นำสืบ (burden of proof) เจตนา ...	๒๑
๑.๒ มาตรฐานการพิสูจน์ (the standard of proof) ..	๒๓
๑.๓ พยานหลักฐานที่ศาลได้ใช้พิสูจน์เจตนา	๒๕
๑.๔ ข้อสันนิษฐานความรับผิดชอบที่ช่วยในการพิสูจน์เจตนา	๓๒
ก. ข้อสันนิษฐานเรื่องบุคคลเจตนาต่อผลธรรมดา	
และอาจเกิดขึ้นได้จากการกระทำ	๓๒
ข. ข้อสันนิษฐานความรับผิดชอบอื่นๆ	๓๖
๑.๕ ตัวอย่างพยานหลักฐานที่ได้ใช้ในการพิสูจน์เจตนา	
ในความรับผิดบางประเภท	
ก. ความผิดฐานฆ่าผู้อื่น (murder)	๓๓
ข. ความผิดฐานรับของโจร	
(receiving stolen property)	๔๕

๒. ศาลไทย	
๒.๑ ฝ่ายใดมีหน้าที่นำสืบพินัยเจตนา	๕๕
๒.๒ มาตรฐานการพินัย	๕๖
๒.๓ พยานหลักฐานที่ศาลได้ใช้ในการพินัยเจตนา	๕๘
๒.๔ การพินัยเจตนาในความผิดฐานฆ่าคนตายโดยเจตนา..	๗๗
สรุป	๘๘
๓. การวิเคราะห์หลักเกณฑ์การพินัยเจตนาในศาลไทย	๙๐
๑. วิเคราะห์ความผิดพลาดของพยานบุคคลตามหลักจิตวิทยาพยานหลักฐาน	
๑.๑ สาเหตุที่พยานบุคคลให้การผิดพลาดจากความจริง	๙๑
๑.๒ หลักจิตวิทยาพยานหลักฐานในการซักถามพยาน	๙๗
๑.๓ หลักจิตวิทยาพยานหลักฐานในการชี้แจงน้ำหนักคำพยาน ..	๑๐๐
๒. วิเคราะห์การอนุมานเจตนาของศาล	
๒.๑ ความไม่แน่นอนของแนวการอนุมานเจตนา	๑๐๕
๒.๒ การใช้ทฤษฎีกฎหมายผิดระบบในการอนุมานเจตนา ...	๑๑๘
๓. วิเคราะห์หน้าที่เกี่ยวกับการพินัยเจตนา	
๓.๑ หน้าที่ของพนักงานสอบสวน	๑๒๑
๓.๒ หน้าที่ของพนักงานอัยการ	๑๒๔
สรุป	๑๒๘
๔. วิธีการสมัยใหม่ในการพินัยเจตนา	๑๓๐
๑. การใช้ผู้เชี่ยวชาญทางจิตเวช	๑๓๑
๒. การใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์	
๒.๑ เครื่องจับเท็จ	๑๓๘
๒.๒ การใช้ยาบางชนิด	๑๕๐
๒.๓ การสะกดจิต	๑๕๒
สรุป	๑๕๔

บทที่	หน้า
๕. บทสรุปและข้อเสนอแนะ	๑๕๕
บรรณานุกรม	๑๖๕
ประวัติผู้เขียน	๑๗๓

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

๑. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การที่จะลงโทษทางอาญาแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งได้นั้น นอกจากต้องพิจารณาว่า เขาได้กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดแล้ว จะต้องปรากฏด้วยว่าเขามีจิตใจอันมุ่งประสงค์ต่อการกระทำหรือผลแห่งการกระทำนั้นด้วย หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือต้องมีการพิสูจน์เจตนาในการกระทำด้วย หลักการดังกล่าวนี้ปรากฏอยู่ในบทบัญญัติกฎหมายคอมมอนลอว์และซีวิลลอว์ ดังจะเห็นได้จากบทบัญญัติกฎหมายทั้งสองระบบนี้ต่างก็กำหนดให้เจตนาเป็นส่วนหนึ่งขององค์ประกอบความรับผิดชอบทางอาญา

แต่โดยเหตุที่เจตนาเป็นเรื่องภายในจิตใจที่ผู้อื่นไม่สามารถหยั่งรู้ได้ การพิสูจน์เจตนาจึงต้องกระทำโดยเสนอพยานหลักฐานเกี่ยวกับการกระทำของจำเลยและพฤติการณ์แวดล้อมต่าง ๆ แก่ศาล และศาลจะใช้ดุลพินิจอนุมาน (infer) เจตนาจากพยานหลักฐาน เช่นนั้นว่าจำเลยมีเจตนาหรือไม่อย่างไร แต่โดยทั่วไปเรามักมองข้ามปัญหาเกี่ยวกับการพิสูจน์เจตนาไป เพราะเมื่อกล่าวถึงการพิสูจน์เจตนา เราจะนึกถึงคำกล่าวที่ว่า "กรรมเป็นเครื่องชี้เจตนา" และนึกถึงแต่บาดแผลและการใช้อาวุธอันเป็นการพิสูจน์เจตนาเท่านั้น แต่แท้จริงแล้ว การพิสูจน์เจตนาหมายถึงการค้นหาเจตนาของจำเลยในความผิดทุกฐาน การนำสืบหรือการเสนอพยานหลักฐานนั้นเป็นปัญหาทั่วไปในกระบวนการพิจารณาคดีในศาล แต่ปัญหาเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการพิสูจน์เจตนาโดยแท้จริงก็คือ การที่ศาลใช้ดุลพินิจอนุมานเจตนา และสิ่งที่ทำให้เกิดปัญหาคือความมีอิสระในการใช้ดุลพินิจดังกล่าว ซึ่งเรายังไม่สามารถกำหนดหลักเกณฑ์หรือขอบเขตของการใช้ดุลพินิจในเรื่องนี้ได้ ด้วยเหตุนี้เราจึงพบอยู่เสมอว่า ข้อเท็จจริงอย่างหนึ่งศาลเคยอนุมานว่าจำเลยมีเจตนา แต่ต่อมาศาลกลับอนุมานว่าจำเลยไม่มีเจตนา หรือจะพบว่าบางคดีศาลอ้างหลักเจตนาร้ายเป็นเหตุผลในคำพิพากษา แต่เราไม่พบหลักนี้ปรากฏในประมวลกฎหมายอาญาของไทยเลย

๒. ขอบเขตของการวิจัย

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะกล่าวถึงปัญหาในขั้นตอนการเสนอพยานหลักฐาน ซึ่งเป็นปัญหาในเรื่องทั่วไปเกี่ยวกับความผิดพลาดในกระบวนการนำสืบพยานหลักฐานและเกี่ยวกับวิชาจิตวิทยาพยานหลักฐาน และจะเน้นถึงปัญหาเฉพาะเรื่องซึ่งเป็นหัวข้อของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้คือปัญหาในขั้นตอนที่ศาลใช้ดุลพินิจอนุমানเจตนา และพร้อมกันนั้นจะกล่าวถึงพยานหลักฐานชนิดต่างๆ ที่ศาลได้ใช้ในการอนุমানเจตนาตามหลักกรรมเป็นเครื่องชี้เจตนา ตลอดจนกล่าวถึงวิธีการทางวิทยาศาสตร์ที่นำมาใช้พิสูจน์เจตนา เช่น เครื่องจับเท็จ หรือการใช้ยาบางชนิดด้วย

๓. วิธีการวิจัยและวัตถุประสงค์

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นการวิจัยหลักฐานตำราภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เพื่อค้นหาหลักเกณฑ์และวิธีการพิสูจน์เจตนาในศาลต่างประเทศและศาลไทย ตลอดจนวิธีการสมัยใหม่ที่ได้นำมาใช้ในการหยั่งสภาพจิตใจ และจะได้วิเคราะห์หลักเกณฑ์และวิธีการพิสูจน์เจตนาที่เป็นอยู่ในศาลไทย พร้อมทั้งเสนอแนะแนวทางแก้ไขข้อบกพร่องของหลักเกณฑ์และวิธีการพิสูจน์เจตนาในศาลไทย

๔. สาระและจุดมุ่งหมายของแต่ละบท

ในบทที่ ๑ จะเริ่มต้นกล่าวถึงความเป็นมาทางประวัติศาสตร์และความหมายของเจตนาในทางทฤษฎีกฎหมายคอมมอนลอว์และซิวิลลอว์ รวมทั้งความหมายในประเทศไทย จุดมุ่งหมายของบทที่ ๑ เพื่อปูพื้นฐานความเข้าใจในความหมายของเจตนาและให้ตระหนักถึงความสำคัญของเจตนาว่าบุคคลจะมีความรับผิดชอบทางอาญาได้ก็ต่อเมื่อต้องมีเจตนาในการกระทำอยู่ด้วย ในบทที่ ๒ เป็นเนื้อหาส่วนที่สำคัญของวิทยานิพนธ์คือกล่าวถึงการพิสูจน์เจตนาในศาลต่างประเทศและศาลไทย จุดมุ่งหมายของบทนี้เพื่อค้นหาหลักเกณฑ์และวิธีการพิสูจน์เจตนา ซึ่งปรากฏว่า ในศาลไทยไม่มีกฎหมายบัญญัติหลักเกณฑ์การพิสูจน์เจตนาไว้อย่างชัดเจน

โดยตรง กล่าวคือเป็นไปตามหลักวิธีพิจารณาาคคีทั่วไปที่ให้ศาลมีอำนาจวินิจฉัยชี้ขาดหน้าัก
 พยานหลักฐานทั้งปวง อย่าพิพากษาลงโทษจำเลยจนกว่าจะแน่ใจว่าได้กระทำผิดจริง
 ซึ่งจะเห็นได้ว่าศาลไทยมีคุณพินิจโดยอิสระในการอนุมานเจตนา ดังนั้นในบทที่ ๓ จึง
 ได้ทำการวิเคราะห์วิธีการพิสูจน์เจตนาในศาลไทยโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อค้นหาข้อบกพร่อง
 ของวิธีการดังกล่าว จากการวิเคราะห์ได้พบข้อบกพร่องคือแนวการอนุมานเจตนาใน
 บางกรณีไม่มีบรรทัดฐานที่แน่นอนทั้ง ๆ ที่ข้อเท็จจริงในคดีเป็นอย่างเดียวกัน และพบว่า
 ศาลใช้หลักกฎหมายของทฤษฎีคอมมอนลอว์เป็นหลักในการอนุมานเจตนา นอกจากนี้
 ในบทที่ ๓ นั้นยังได้กล่าวถึงปัญหาความผิดพลาดของพยานหลักฐานซึ่งเป็นปัญหาโดยทั้ว
 ไปของกระบวนการพิจารณาาคคี ส่วนในบทที่ ๔ ได้กล่าวถึงวิธีการสมัยใหม่ในการ
 พิสูจน์เจตนาเช่น การใช้นักจิตเวชการใช้เครื่องจับเท็จ การใช้ยาบางชนิด เป็นต้น
 จุดประสงค์ของบทนี้เพื่อกล่าวถึงวิธีการพิสูจน์เจตนาชนิดใหม่ซึ่งนำมาใช้หรือใคร่เริ่ม
 ค้นคิดขึ้นมาใช้เพื่อหวังที่จะทราบเจตนาที่แท้จริงของจำเลย และบทที่ ๕ เป็นบทสรุป
 และขอเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหาดังที่กล่าวมาในบทที่ ๓

๕. ประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัย

ทำให้ตระหนักถึงความสำคัญของการพิสูจน์เจตนา ทำให้ทราบถึงหลักเกณฑ์
 และวิธีการพิสูจน์เจตนาในศาลต่างประเทศและศาลไทย วิธีการสมัยใหม่ในการพิสูจน์
 เจตนา และการยอมรับของศาลในวิธีการสมัยใหม่นั้น นอกจากนี้ยังทำให้ทราบถึง
 ความบกพร่องบางประการของวิธีการพิสูจน์เจตนาในศาลไทย ตลอดจนการแก้ไขข้อ
 บกพร่องดังกล่าวอีกด้วย

